

ляти всю свою увагу діям підозрюваних або суб'єктів.

Офіцер, який здійснює контакт, повинен бути впевнений у своєму напарникові, а саме в тому, що той не відводить очей від підозрюваного чи підозрюваних. Офіцер, який здійснює прикриття повинен пам'ятати, що життя контактуючого напарника залежить від нього.

Важливою ланкою у всій концепції є взаєморозуміння та взаємодовіра офіцерів між собою. У них не вийде гарно довести справу до кінця, якщо вони не впевнені один в одному, адже офіцер, який контактує має зосередити свою увагу на діалозі з підозрюваним і не хвилюватися за своє життя чи свою безпеку, а офіцер, який здійснює прикриття, повинен максимально забезпечити першому дані фактори.

Чому ж в офіцерів іноді немає налагодженого контакту між собою? По-перше, не потрібно ставити в пари офіцерів, які мало знають один одного або які раніше не товаришували чи мали поганий контакт. По-друге, не завжди ставлячи в пари офіцерів, підбирають відповідні характери, іноді характери є дуже супротивними і відповідно виникає багато суперечок та протиріч. По-третє, треба обирати в пари різних за навичками офіцерів, щоб кожен мав спеціальні навички, такі як DUI (виявлення управління транспортним засобом в стані сп'яніння або наркотичної інтоксикації), DRE (наявність навичок з виявлення наркотиків, обшуку), знання іноземних мов, знання психології людини тощо. По-четверте, успішність команди офіцерів залежить від їх стажу та практики. Не можна ставити двох новобранців в пару.

Отже, тактична концепція "Контакт та прикриття" допомагає офіцерам виконувати своє завдання більш професійно та якісно. Якщо ви розумієте, що ваш контакт та прикриття проходять невдало, терміново потрібно помінятися ролями та видалити недоліки, доки не пізно, доки не сталася трагедія. Поліцейським потрібно навчитися не тільки слухати, а й чути, не тільки дивитися, а й бачити. Необхідно бути розумним та кваліфікованим поліцейським.

Пінчук Діана Нодарівна
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки **Волков Ю.М.**

ПРАВОМІРНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Актуальність теми обумовлена, насамперед, реформуванням правоохоронної системи України та набранням чинності нового Закону України «Про Національну поліцію». Також досить важливим аспектом дослідження є набрання новими поліцейськими України досвіду щодо правомірного застосу-

вання вогнепальної зброї без попередження у поліцейських зарубіжних країн.

Відповідно до ч. 6 ст. 46 Закону України «Про Національну поліцію» застосування вогнепальної зброї поліцейськими без попередження допускається у таких випадках:

1) при спробі особи, яку затримує поліцейський із вогнепальною зброєю в руках, наблизитися до нього, скоротивши визначену ним відстань, чи доторкнутися до зброї;

2) у разі збройного нападу, а також у разі раптового нападу із застосуванням бойової техніки, транспортних засобів або інших засобів, що загрожують життю чи здоров'ю людей;

3) якщо особа, затримана або заарештована за вчинення особливо тяжкого чи тяжкого злочину, втікає із застосуванням транспортного засобу;

4) якщо особа чинить збройний опір;

5) для припинення спроби заволодіти вогнепальною зброєю [2].

Дане нововведення було законодавчо закріплено в Україні під час реформування правоохоронної системи. Розглянувши законодавчі акти, які регламентують правомірне застосування зброї без попередження, інших країн, я дійшла висновку, що дана правова норма не є новацією у світовій боротьбі зі злочинністю.

Так, наприклад, у Законі Азербайджанської Республіки «Про поліцію», а саме у ч. 4 ст. 27, зазначено, що співробітник поліції може застосовувати вогнепальну зброю без попередження в разі раптового, тобто несподіваного нападу, а також при здійсненні нападу із застосуванням вогнепальної зброї, використанням механічних транспортних засобів, які становлять небезпеку хижих, диких або інших тварин [5].

Відповідно до ч. 7 ст. 34 Закону Грузії «Про поліцію» застосування вогнепальної зброї без попередження допускається:

1) при збройному нападі, а також при несподіваному нападі із застосуванням бойової техніки, будь-яких транспортних або механічних засобів;

2) під час втечі особи, затриманої або заарештованої, за наявними у поліцейського попередніми даними, за вчинення особливо тяжкого злочину, із застосуванням транспортного засобу;

3) при вчиненні особою збройного опору;

4) для подачі сигналу тривоги або виклику допоміжних сил;

5) для припинення спроби заволодіти вогнепальною зброєю;

6) для умиротворення тварини зі смертельними ушкодженнями або смертельними каліцтвами, коли очевидна неможливість вирішення проблеми іншим чином [4].

Відповідно до ст. 14 Закону Латвійської Республіки «Про поліцію» без попередження вогнепальна зброя може застосовуватися при:

1) раптовому нападі або нападі з використанням зброї, бойової техніки, будь-якого виду механічних транспортних засобів;

2) необхідності звільнення заручників;

3) втечі з-під варти із застосуванням зброї або використанням транспор-

тного засобу, або втечі ув'язнених під варту з транспортного засобу під час його руху [6].

Проаналізувавши ряд законодавчих актів інших країн світу, можна зробити висновок, що правове регулювання застосування вогнепальної зброї без попередження у вищезазначених країнах допускається лише за наявності виключних фактичних підстав. Як ми вже побачили, ця норма зовсім не новела. Так, нова правоохоронна система України побудована на основі досвіду країн як східного, так і західного регіону Європи та Азії.

Важливо зазначити, що внесення змін до нормативно-правового регулювання застосування поліцейськими вогнепальної зброї без попередження відіграє важливу роль у процесі проведення антитерористичної операції на сході України та у забезпеченні громадської безпеки у країні загалом. Адже діяльність Національної поліції України безпосередньо спрямована на забезпечення захисту прав на життя, свободу та особисту недоторканність громадян, гарантованих Загальною декларацією прав людини [1].

1. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року // http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

2. Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII «Про Національну поліцію» // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

3. Закон України від 20.12.1990 № 565-XII «Про міліцію» // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/565-12> (втратив чинність).

4. Закон Грузії от 4 октября 2013 года № 1 444-Іс «О полиции» (аутентичный перевод) // <https://matsne.gov.ge/ru/document/download/2047533/1/ru/pdf>.

5. Закон Азербайджанской Республики от 28 октября 1999 года № 727-ІГ «О полиции» (аутентичный перевод) // <http://mia.gov.az/index.php?ru/content/29343/>.

6. Закон Латвийской Республики от 4 июня 1991 года «О полиции» // <https://likumi.lv/doc.php?id=67957>.

Романов Максим Юрійович
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
доцент кафедри тактико-спеціальної
підготовки, к.ю.н., доц. **Казначеев Д.Г.**

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Актуальність теми обумовлена, насамперед, визнанням на конституційному рівні людини, її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканості і безпеки найвищою соціальною цінністю та визначення головним обов'язком держави утвердження і забезпечення її прав [1].

Такі положення основного закону мають дуже широкий спектр, але в да-